

ליה לרבי חנינא — "מאן אמרה?" [מיהו זה שאמר "מוציאין לפרנסה"?!].

אלא ודאי, שמע רב יוחנן את דברי רבי, וחלק עליו! ולכן גם לא חזר בו מדבריו לגבי שתי בנות בעקבות קושיא זו.

ורחינן: ודלמא, לעולם לא שמייע ליה, וכי שמייע ליה קביל. ולכן לא אמר לרב חנינא — "מאן אמרה", כיון שכבר שמע וקיבל.

ושאני התם [בכל זאת סבר שאינה נוטלת עישור נכסים], משום דאיכא רווח ביתא [כיון שנוטלת מחציתם, לא ראו חכמים צורך לתקן לה שתיטול גם עישור בנוסף לכך]⁽⁸⁵⁾.

ולמעשה נשארה הגמרא בלא הכרעה בדברי רבי יוחנן.

אמר ליה רב ימר לרב אשי: אלא מעתה, שהתחדשה לנו סברת "רווח ביתא", אם אשכחה מציאה בעלמא [מצאה הבת מציאה בשוק], דאיכא רווח ביתא, הכי נמי דלא יהבינן לה עישור נכסים?!

אמר ליה: אנא [זה שאמרתי שיש ענין של "רווח ביתא" — דוקא מהני נכסי של הירושה קאמינא. אבל אם הרויחה מנכסים אחרים, נוטלת עישור נכסים]⁽⁸⁶⁾.

אמר אמימר: בת, יורשת הויא. כלומר, נוטלת את עישור הנכסים בתורת ירושה.

אמר ליה רב אשי לאמימר, לפי דבריך, אילו

בעי לסלוקה בזווי, הכי נמי דלא מצי לסלוקה [אם ירצו האחים לתת לה מעות במקום נכסים, וכי אינם יכולים לתת לה, שהרי אמרת שיוורשת היא לענין עישור נכסים כמותם?]

אמר ליה אמימר: איין? אכן אינם יכולים לסלקה בזווי.

הוסיף רב אשי ושאל: לדבריך, אי בעי לסלוקה בחדא ארעא, האם הכי נמי דלא מצי מפלק לה [אם ירצו האחים לסלקה בקרקע מסויימת לפי בחירתם, האם אינם יכולים לתת לה, שהרי יורשת היא מאביה כמותם?]

אמר ליה אמימר: איין, אכן!

רב אשי אמר: בת — בעלת חוב הויא. ונפקא מינה — שיכולים האחים לסלקה בזווי, ובחדא ארעא.

ואף אמימר הדר ביה [חזר בו מדבריו].

והראיה: דאמר רב מניומי בריה דרב ניהומי, הוה קאימנא קמיה דאמימר, ואתאי האי איתתא לקמיה, דהות קא בעיא עישור נכסים [הייתי לפני אמימר, ובאה לפניו אשה שרצתה לגבות עישור נכסים].

וחזיתיה לדעתיה, דאי בעי לסלוקה בזווי — הוי מפלק לה [ונוכתי לדעת כי לדעת אמימר אם היו האחים רוצים לסלקה בזווי היו יכולים, היות] דשמעי מאחי, דהו קאמרי לה: אילו הוה לן זווי, סליקנא בזווי. ואישתיק אמימר, ולא אמר להו ולא מידי

86. נראה מסגנון דברי רב אשי שפסק כרב יוחנן. וכן פסקו הרי"ף והרמב"ם. אך בירושלמי פסק כרב חנינא שהיה רבו של רב יוחנן.

85. ויש להסתפק אם היו עשר בנות יורשות, שאין להם ריוח ביתא האם גם אז נאמרה סברא זו? תוספות.